

Hei! Tässä tulee novellini toinen osa. Tämän rungon luominen tapahtui nopeasti, mutta viimeistely kesti yllättävän kauan, ja pitkään jokin tuntui tökkivän. Sain lopulta tämän version valmiiksi ja otan kaiken rakentavan palautteen ilolla vastaan! Kiitos jo etukäteen. -Hemuli Aamulla heräsin väsyneenä ja jumissa huonosti nukutun yön jälkeen. Saatuani painavat silmäluomeni auki, kaappasin kännykän saman tien kouraan yöpöydältä. Pettymyksekseni puhelimeen ei ollut tullut yhtään viestiä tai puhelua Markukselta. Ongelmat Violan kanssa siis jatkuivat, oletin. Levoton yö ja se, ettei Markus ollut soittanut, varjostivat koko aamuani. Yritin puuhastella kotihommia ja leikkiä Nopan kanssa, mutta huomaamattani ajauduin aina katsomaan puhelintani. Soitin Markukselle useamman kerran, mutta hänen puhelimensa oli edelleen kiinni. Päivä kului ilman, että Markuksesta kuului sanaakaan ja aloin huolestua todenteolla. Olikohan hän jättänyt minut? Tai oliko jotain sattunut? Kun jälkimmäinen ajatus iski mieleeni, se ei jättänyt minua enää rauhaan. Vain vaivoin sain estetyksi itseäni lähtemästä etsimään Markusta hänen kotoaan. Illalla käperryin jälleen Nopan kanssa sohvalle katsomaan elokuvaa, mistä heräsin keskellä yötä niskat jumissa. Kopeloin kännykkäni toiveikkaana sohvapöydältä ja tiirailin sen häikäisevän kirkasta näyttöä. Ei uusia puheluita. Lopulta keskiviikkoamuna kesken aamupalan puhelimeni soi. Huokaisin saman tien helpotuksesta, mutta pettymyksekseni näytöllä vilkkuikin Rean nimi. -Hei, Rea, vastasin puolielottomalla äänellä. -Hei. Mitä kuuluu? -Tässähän tämä, vastasin välttelevästi. -Mitä teet? Rea jatkoi kyselemistä. -Tulin juuri Nopan kanssa ulkoa, kuinka niin? kummastelin. -Et ole tainnut kuulla uutisia? Rean äänessä oli varovaisuutta, joka sai minut huolestumaan. -Uutisia? toistin kysyvästi. -Niin... Olin ilmoittanut sinulle heti, jos olisin tiennyt aiemmin, mutta kuten tiedät, olin koko alkuvuikon sairaslomalla käteni vuoksi ja kuulin asiasta vasta tänään. -Mistä asiasta? kysyin malttamattomana. Sydämeni oli alkanut hakata kiivaasti. Tajusin, että asian oli jotenkin liittyttävä Markukseen. -Niin... tuota. Töissä kerrottiin, että Markus oli ajanut maanantaiaamuna kolarin Viitalan kohdalla. Hänellä oli reippaasti ylinopeutta ja tie oli liukas tielle kaatuneen bensiinin vuoksi ja hän ajoi useammalla kierteellä ojaan ja... -Viitalan kohdalla? toistin kauhuissani. -Niin. Oliko hän tulossa sinun luotasi? Rean ääni oli hiljainen ja varovainen. Mumisin myöntävästi. -Niin arvelin, Rea vastasi hiljaa. -Onko hän...? Onko hän...? yritin saada kysymyksen tulemaan ulos suustani, mutten pystynyt siihen. Jo pelkkä ajatus oli liikaa. -Ei, ei! Ei sentään, ei onneksi. Markus elää. Hän on kuitenkin sairaalassa. Kolari oli raju ja hän joutui useampaan leikkaukseen. Hän ei ole herännyt vielä, joten vammoista ei ole täyttä varmuutta. Markuksen tila on kuitenkin vakaa. Olin kiihdyksissäni noussut seisomaan, mutta nyt laskeuduin takaisin istualleni. Oloni oli turta ja epäuskoinen ja aivoissani juoksi vain yksi ajatus: Markus oli loukkaantunut. -Minun täytyy mennä sairaalaan, henkäisin samassa. -Ei, Kiira, et voi mennä. Viola ja lapset ovat siellä. -Rea, minun täytyy! huudahdin. -Kiira, kuuntele minua. Haluatko sinä, että teidän suhteenne paljastuu juuri tällä hetkellä? Ei, en usko sitä. Joten nyt pidät pään kylmänä etkä mene yhtään minnekään! Tiesin Rean olevan oikeassa, mutta kipu rinnassani käski minua lähtemään sairaalaan. -Rea, minun täytyy. Hän on pomoni, jos naamioin käyntini liittyvän vain siihen, että käyn työpaikan puolesta... -Odota siellä. Minä tulen hakemaan sinut. Huolehdi, ettet tee tyhmyyksiä, Rea huokaisi. -Odota siellä! Nähdään kohta, hän vielä huikkasi ennen kuin sulki puhelimen. Pukeuduin äkkiä, mutta sen jälkeen odottavan aika kävi pitkäksi. Halusin päästä äkkiä sairaalaan näkemään, missä kunnossa Markus oli. Ehkä hän heräisi, kun kuulisi ääneni... Lopulta, ikuisuudelta tuntuneen ajan jälkeen, Rean harmaa Mersu kaarsi pihaani. -Kuinka voit? Rea kysyi istuuduttuani pelkääjän paikalle. Näin hänen kullanuskeissa silmissään huolen. Kaikesta paheksunnastaan ja järkeilystään huolimatta Rea oli ystävänä ja hän välitti minusta. -Mennään vain äkkiä, sanoin tukahdutetulla äänellä.

Saavuimme sairaalan pihaan pian yhden jälkeen. -Minä odotan autossa. Käy pian äläkä tunteile liikaa, Rea komensi minua ankarasti. Kiiruhdin sairaalan ovista sisään ja kiipesin harmaat kiviportaavat ylös. Saavuin erittäin sairaalamaiseen aulaan, jonka reunassa oli asiakaspalvelutiski. -Hei. Etsin Markus Koivukoskea, sanoin tiskin takana seisovalle pyylevälle naiselle. Naisen ruskeat hiukset olivat nutturalla ja hänen nenällään oli pinkkisankaiset silmälasit. Nainen katsoi minua silmälasiansa yli pienillä ruskeilla silmillään kuin arvioiden näkemäänsä. Tuntui, että hän näki suoraan lävitseni, aina syvimpiin ajatuksiini asti. Tunsin oloni erittäin epämukavaksi. -Kuka te olette? hän kysyi. Epäiliköhän nainen jotain? mietin. -Hänen... sisarensa, sanoin viime hetkellä. Tajusin, ettei tavallista työntekijää päästettäisi teho-osastolle, mutta minun täytyi saada nähdä Markus niin pian kuin mahdollista. -Nimenne? nainen kysyi kylmällä äänellä joitain papereita selaillen. -Krh... Niina. Niina Koivukoski, vastasin. Onneksi Markus oli puhunut sisarestaan niin paljon. -Selvä. Huone 225, viides kerros. Odottakaa aulassa, hoitajat tulevat sanomaan, kun voitte mennä, nainen vastasi. -Kiitos, sanoin ja olin jo lähdössä eteenpäin, kun yhtäkkiä mieleeni juolahti kysymys. -Anteeksi... Tiedätkö, onko hänen perheensä täällä? kysyin naiselta varovasti. Nainen katsoi minua pitkään kuin halveksien lasiansa yli ennen kuin vastasi: -Vaimorukka ei ole muualla näinä päivinä ollutkaan. -Aivan... Kiitos. Huono omatunto vihlaisi sydäntäni. Ainakin nyt Viola toimi kuten kuka tahansa hyvä, rakastava vaimo. Kun saavuin viidennen kerroksen odotushuoneeseen, näin oitis Violan, tämän lapset ja ulkonäöstä päätellen Violan äidin. Istuuduin heitä vastapäätä, mutta kukaan heistä ei kiinnittänyt minuun mitään huomiota. Tarkastelin ensin lapsia. Kaksoistytöt, jotka istuivat samalla tuolilla, olivat todella samannäköisiä. Heillä molemmilla oli pähkinäruskeat hiukset, aivan kuten äidilläänkin. He olivat hoikkia ja hentoisia ja heidän lapsenpyöreitä kasvojaan peittivät suloiset pisamat. Tyttöjen nenät olivat pienet nykeröt ja somat suut toivat mieleeni ruusunpuput. Toisen tytön, ilmeisesti Lillin silmät olivat kirkkaan vihreät, kun taas Petran silmät olivat aivan yhtä suklaiset kuin isällään. Tytöt heiluttelivat jalkojaan tuolin reunan yli ja supattelivat hiljaa keskenään huolestuneen näköisinä. He selvästi ymmärsivät, että jotain oli sattunut, vaikkei tilanteen vakavuus ehkä ollutkaan selvinnyt heille vielä. 3-vuotias Rudolf istui isoäitinsä turvallisessa sylissä. Hän oli vihertävänruskeita silmiään lukuun ottamatta kuin ilmetty isänsä, mikä sai sydämeni vihlaisemaan. Pojan iho oli erittäin päivetynyt, hiukset olivat tuuheat ja ruskeat, hieman vallattomasti pörröllään ja nenän ja suun piirteet olivat aivan kuin Markuksella. Lasten isoäiti oli noin kuusikymmentävuotias herttaisennäköinen nainen. Hänen kasvonsa olivat jo ryppyiset, mutta hänen sinisissä silmissään oli murheesta huolimatta lämmin, ystävällinen katse ja hänen suunsa ympärillä oli juonteita, jotka kertoivat huumorintajusta. Isoäidin harmahtavan ruskeissa hiuksissa oli selvästi permanentti ja hän oli isoäitimäisellä tavalla hieman pyylevä. Vasta lopuksi käänsin katseeni Violaan. Heti sen tehtyäni oksettava, huonosta omatunnosta ja mustasukkaisuudesta johtuva paha olo levisi ylitseni kuin suuri aalto. Viola istui nahkapäällysteisessä nojatuolissa voipuneennäköisenä. Hänen toinen kätensä oli tiukasti äitinsä kädessä, toisella kädellään hän puristi nenäliinaa, jonka oli rypistellyt palloksi. Hänen kasvonsa olivat vitivalkeat ja vihertävänruskeat silmät aivan kuin ammottivat hänen kauniissa kasvoissaan. Silmät olivat itkettyneet ja ne punoittivat aivan kuten silmänympäryksetkin. Ohuet huulet olivat vain tiukka viiva. Hiukset olivat joskus olleet siististi nutturalla, mutta nyt osa niistä oli auennut nutturastaan ja ne hapsottivat vallattomasti Violan kapeita kasvoja reunustaen. Tuijotin Markuksen suloista, kaunista perhettä ja samassa tajuntaani iski tieto, joka oli koko ajan kummitellut alitajunnassani, mutta jota en ollut päästänyt mieleeni. En tiedä, mistä se tuli, mutta joka tapauksessa se oli minulle nyt päivänselvää. Markus oli valehdellut minulle. Viola ei ollut

kauhea, lapsiaan pieksevä hirviöäiti taikka kontrolloiva, yliomistava vaimo. Ei. Nuo kasvot olivat hyvän perheenäidin ja rakastavan aviovaimon surusta ja pelosta murtuneet kasvot. Viola rakasti Markusta aidosti, ja samoin tekivät lapset. Likainen, ruma totuus Markuksen valheista iskeytyi vasten kasvojani ja ravisteli koko kehoani. Mieleni teki juosta vessaan oksentamaan, mutta istuin siinä paikoillani kuin kahlittuna kykenemättä liikkumaan tai kääntämään katsettani pois Markuksen perheestä. Samassa Violan äiti nousi ja lähti ilmeisesti vessaan. Viola otti pienen, Markuksen näköisen poikansa syliinsä ja painoi leukansa pojan tuuheaa tukkaa vasten. Poika hypisteli mietteliäännäköisenä äitinsä hiuksia ja sopersi hiljaisesti äitinsä korvaan: -Milloin isi herää? Minulla on ikävä. -Isän täytyy levätä nyt, mutta kunhan hän on levännyt tarpeeksi, hän herää taas. Ja hän varmasti haluaa nähdä sinut sitten heti, Viola vastasi pojalleen. Violan silmät olivat täynnä rakkautta, hellyyttä ja pelkoa, kun hän katsoi pientä lastansa. Siinä tarkastellessani Violaa, hän yhtäkkiä kohotti katseensa suoraan minuun. Hänen suurten silmiensä ilme toi mieleeni mieleeni villieläimen, joka oli jäänyt ansaan. Sain liikuntakykyni takaisin, ponkaisin pystyyn ja lähdin puolijuoksua samaan suuntaan, mistä olin tullutkin. Vessojen kohdalla olin törmätä Violan äitiin, joka juuri tuli ulos naisten kopista. -Hui, anteeksi, sopersin. Rouva katsoi minua suoraan silmiin ja surusta huolimatta hänen silmänsä olivat pehmeät ja ystävälliset, mikä oli luultavasti osasyynä siihen, että suustani purkautuivat ulos sanat: -Sano Violalle, että olen todella pahoillani. Todella pahoillani. Ensin rouva näytti hämmästyneeltä, mutta sitten hän hymyili lempeästi ja kuiskasi: -Minä sanon. Tiesin, ettei rouva täsmälleen tiennyt, mitä tarkoitin, mutten voinut selittää enempää. Itkua pidätellen ryntäsin portaat alas ja Rean auton pelkääjänpaikalle. Istuuduttuani auringon paahtamalle penkille, en jaksanut enää pidätellä. Itku purkautui paineella sisältäni, se ravisteli hartioitani ja hoikkaa ruumistani ja suolaiset kyyneleet valuivat poskiani pitkin. -Kiira? Mikä hätänä? Rea huudahti kauhuissaan. -Markus... Ma-Markus valehteli minulle, takeltelin nyyhkytysteni lomassa. -Voi kulta, Rea sanoi myötätuntoisella äänellä ja kiersi käsivartensa lämpimästi ympärilleni. Olin onnellinen, ettei Rea vaikuttanut vahingoniloiselta tai ettei hän sanonut: "Mitä minä sanoin". Sen sijaan hän lohdutti minua ja koko hänen olemuksensa huokui myötätuntoa. En tiedä, kauanko istuimme siinä autossa sairaalan parkkipaikalla minä itkien ja Rea minua lohduttaen, mutta lopulta nyyhkäykset ensin pienenivät ja sen jälkeen loppuivat kokonaan. Myös kyyneleeni tyrehtyivät pian nyyhkäysten jälkeen jättäen jälkeensä vain turtuneen olotilan. -Ei ole hätää, Rea kuiskasi. Syvään huokaisten pyyhin kasvojani ja sanoin surkealla äänellä: -Haluan kotiin. -Mennään, Rea nyökkäsi ja käynnisti autonsa. Kotimatalla emme puhuneet juurikaan. Kuuntelin radiota, jonka Rea oli avannut vain puolella korvalla, sillä olin uppoutunut ajatuksiini. En voinut käsittää sitä, että Markus oli valehdellut minulle. Kaikki nämä kuukaudet, joina olimme viettäneet yhdessä jokaisen varkain saadun hetken, näyttäytyivät nyt aivan eri valossa. Aiemmin ne olivat olleet kauniita muistoja, täynnä hempeitä, romanttisia värejä. Mutta nyt ne hetket olivat muuttuneet rumiksi, likaisen ruskean ja harmaan sävyiksi. Tunsin suurta suuttumusta Markusta kohtaan. Ajatus siitä, että Markuksen uskollinen, rakastava perhe riutui huolesta sairaalan kolkossa odotustilassa, sai minut voimaan pahoin. Kuinka Markus oli saattanut valehdella heille? Jos Markus olisi valehdellut vain vaimolleen, sen olisin vielä jotenkuten voinutkin ymmärtää, mutta se, että hän teki niin pienille, suloisille lapsilleen, jotka selvästi ihailivat isäänsä suunnattomasti? Kuinka sydämetön ihmisen täytyy olla pettääkseen heitäkin? Tunsin myös sääliä Violaa kohtaan. Minä sentään olin koko ajan tiennyt, että Markuksella oli perhe, jonka luo tämä meni yöksi, mutta Viola tuskin tiesi minun olemassaolostani. Hän tuskin tiesi, että kun hän odotti miestänsä saapuvaksi kotiin "ylitöistä", tämä mies todella viettikin aikaansa toisen naisen kanssa kertoen naiselle valheita vaimostaan

ja vakuuttaen naiselle todellista, suurta rakkauttaan. En voinut edes kuvitella, miltä tuntuisi saada tietää, että mies, jota itse rakastaa, lapsiensa isä, onkin koko ajan mustamaalannut minua, valehdellut ja ollut uskon. Myös raju mustasukkaisuus piinasi minua. Ajatukseni täyttyivät kuvitelmista, joissa Markus meni luotani kotiinsa, halasi ja suuteli vaimoansa hellästi. Kuvittelin, kuinka hän iltaisin kävi lepäämään vaimonsa viereen. Kuinka hän veti vaimonsa lämpimään, turvallisen tuntuiseen syliinsä ja kertoi tälle rakastavansa tätä. Kuvittelin myös, kuinka Markus töihin lähtiessään antoi vaimollensa pehmeän suudelman, kuten oli minullekin niin usein antanut. Jokainen ajatus oli kuin uusi puukonisku sydämeeni. Markus oli koko ajan tietoisesti pyörittänyt ja manipuloinut minua. Mieleepi tulvahti keskusteluja, joissa Markus oli valehdellut, hetkiä, jolloin minun olisi pitänyt pystyä näkemään miehen valheiden lävitse. Oliko Markus todella missään vaiheessa välittänyt minusta lainkaan? Olinko minä kuitenkin hänelle vain toinen nainen, numero kaksi? Nainen, joka kelpasi sängynlämmittäjäksi, muttei loppuelämän jakajaksi? Tunsin itseni erittäin typeräksi. Olikohan Markus nauranut minulle mielessään, nauranut sille, kuinka höynäytettävissä olin? Kaikkien näiden ajatusten lisäksi minua kuitenkin piinasi myös valtava pelko. Entä, jos Markus ei selviäisi? Entä, jos en enää koskaan saisi puhua miehelle, koskettaa miestä? Entä, jos en saisikaan tilaisuutta kysyä, miksi Markus teki sen? Mitä minä sitten tekisin? Kuinka minä eläisin ikäväni ja syyllisyyteni kanssa? Suuri tunteiden vyöry tuntui hukuttavan minut alleen ja minusta tuntui, etten saanut hapetta. Mieleni teki vetää vanhat kunnon ”itkupotkuraivarit”, mutta sen sijaan tyydyin istumaan tyynesti Rean auton pelkääjän paikalla ja katsomaan ohi viliseviä maisemia. Saavuimme kotipihaani. Noppa, joka oli maannut portaiden edessä, nousi ylös, haukahti muutaman kerran ja tunnistaessaan Rean auton juoksi meitä vastaan innokkaasti häntäänsä heilutellen. Silitin koiraa hellästi ja menin sitten sisälle. Noppa käveli rinnallani ja Rea seurasi perässä. Mitään puhumatta napsautin teepannun tulille ja kävin kaivelemaan ruokakaappeja. -Olen pahoillani, luulin, että minulla olisi pullaa, mutta se on varmaan loppu, sanoin. -Ei se haittaa, en minä sen takia tänne tullut, Rea hymyili. -Käy sinä istumaan, minä katan pöydän, hän lisäsi toppuutellen. Vastahakoisesti istuuduin keittiöpöydän ääreen. Silitin Noppaa, joka oli istunut jalkoihini ja mietin, mitä sairaalaan mahtoi kuulua. -Miten hän saattoi? kuiskasin katkeralla äänellä. -Tuollaiset miehet eivät välitä naisten tunteista. He haluavat hetken huumaa eivätkä he ajattele sitä, miltä se muista tuntuu. Jos minä saisin päättää... kastroisin heidät kaikki, Rea julisti kovaan ääneen. Saatuaan teekupit pöytään Rea istui vastapäätä minua. Hänen läsnäolonsa tuntui hyvältä ja olin erittäin kiitollinen hänen ystävyystunnetuksestaan. Siemailimme teetämme hiljaisuuden vallitessa, molemmat ajatuksiimme uppoutuneina. -Toivottavasti hän kuitenkin herää, sanoin lopulta. -Hänen olisi parasta. Ja kun hän sen tekee, minä kyllä kerron, mitä mieltä olen hänen touhuistaan. Vaikka muuten hänestä pidänkin, ei tällaista muiden elämällä leikkimistä voi hyväksyä, Rea totesi ruskeat silmät kipinöitä sinkoillen.